

Arrest

nr. 347 266 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2024 met refertenummer 120958.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 22 december 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 juni 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/12/2023 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voorna(a)m(en): S. (..)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (..)1985

Geboorteplaats: Ain Temouchent

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg het verblijf aan in functie van zijn Belgische echtgenote, W. J. M. F. (..) (RRN xxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Loonfiche van 01/12/2023 – 31/12/2023 bij onbekende werkgever: niet te overwegen bewijsstuk daar de werkgever niet geïdentificeerd kan worden en bijgevolg niet kan worden bepaald of de referentiepersoon heden nog over betreffende bestaansmiddelen beschikt.
- Loonfiches bij G. (..) tussen 26/02/2024 en 26.05.2024: gemiddeld 1.824,5 euro netto voor de maanden maart, april en mei 2024
- Arbeidsovereenkomsten bij G. (..)

Van betrokkene zelf:

- 2 loonfiches van bij L. (..) B.V.
- 1 loonfiche van bij A. (..)
- 1 overschrijving van betrokken naar referentiepersoon dd 21.03.2024 (vermelding: huur)

Documenten voor de behoefteanalyse:

- Rekeninguitreksels ING tussen 09.01.2024 en 03.02.2024, met zelf toegevoegde notities ‘chaumage de décembre + fiche’, ‘Electricité’, ‘loyer’, ‘internet + gsm’

Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023).

Er vastgesteld te worden dat op basis van het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, het gemiddeld maandelijks inkomen van 1.824,5 euro is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dit komt – op het moment van de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging – immers neer op een bedrag van 2048,53 euro per maand en heden zelfs op 2089,55 euro per maand.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter opgemaakt op 22/12/2023 uitdrukkelijk werd opgenomen dat ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden’.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon blijkt alvast dat er maandelijks 666,18 euro huishuur moet betaald worden. Verder legt betrokkene ook voor dat de elektriciteit 85 euro en internet en gsm 75 euro kost. Echter, dit overzicht van de vaste en variabele kosten is onvolledig. Zo ligt bijvoorbeeld geen maandelijks kost voor water, voeding, kledij en mobiliteit voor, waardoor de behoefteanalyse niet degelijk gevoerd kan worden zonder bijkomend te steunen op betrouwbare bronnen. Het Huishoudbudgetonderzoek 2022 stelt dat de uitgave per huishouden volgens de grootte van het huishouden (2 personen, Vlaams Gewest) gemiddeld 523 euro per maand bedraagt voor voeding en niet alcoholische dranken, gemiddeld 151,5 euro voor kleding en schoenen, 14,25 euro voor leidingwater en 364 euro voor transport (Bron: Statbel). Dat wil zeggen dat deze kosten eigenlijk al niet kunnen betaald worden met de aangetoonde bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zonder bewijs van het tegendeel is het bijgevolg niet ernstig aan te nemen dat alle vaste en variabele kosten voor twee volwassen met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen betaald worden. Conform arrest nr.

255.940 dd. 02/03/2023 van de Raad van State, worden de bestaansmiddelen van betrokkene zelf niet weerhouden voor de behoefteanalyse.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoekster ten laste te nemen.

Ook verzoeker zelf heeft een eigen inkomen (en dit van meer dan 2.000 EUR) en deelt dit uiteraard met zijn partner, zodat het gezinsinkomen van de referentiepersoon veel hoger ligt dan dat waarmee door verweerder rekening werd gehouden.

Dat de bestreden beslissing echter enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoeker.

Nochtans moet, volgens artikel 40ter Vw., bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu de inkomsten van verzoeker), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.2.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat de vaste lasten van het gezin gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus mee gedragen worden door verzoeker zelf.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Verweerder heeft bij de behoefteanalyse dan ook geen rekening gehouden met het gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en haar inwonende gezinsleden, in casu het inkomen verzoeker.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de echtgenoot en inwonende gezinsleden kunnen een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van de echtgenote en dat van verzoeker kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te bepalen.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl verzoeker die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zouden bijdragen!

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon twee personen is.

Bovendien zijn de inkomsten van verzoeker zelf aanzienlijk (verzoeker verdient meer dan 2.000 EUR netto/maand).

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een correcte en juiste wijze heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

2.1.3.

Verzoeker verwijst in die zin naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat bij het uitvoeren van een behoefteanalyse rekening dient gehouden te worden met het feit dat de referentiepersoon samenwoont met iemand die zelf ook inkomsten heeft.

Zo stelde de Raad dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoning kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Ook het arrest dd. 22 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 268.878, bepaalt dat "(...) Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat de behoeftes van de referentiepersoon en van zijn familieleden moeten bepaald worden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). Nergens blijkt dat met de inkomsten van verzoeker geen rekening kan gehouden worden voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de Belgische referentiepersoon samenwonen en verzoeker zelf ook inkomsten heeft. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een

invloed hebben op de behoeften van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met een ander familielid kan immers een invloed hebben op de kosten, verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

(...) Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen".

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen en het gezamenlijke gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoeker.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.1.4.

Dat uit rechtspraak van de Raad van State dd. 2 maart 2023 blijkt dat de bestaansmiddelenvoorwaarde enkel geldt in hoofde van de gezinshereniger en de behoefteanalyse er niet toe strekt om de bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals deze van verzoeker zelf, toch in aanmerking te nemen.

Echter dient verweerder de inkomsten van verzoeker niet mee in rekening te nemen bij de bestaansmiddelenvoorwaarde, doch dient wel rekening te houden bij de behoefteanalyse met het feit dat de referentiepersoon extra inkomsten heeft én minder vaste lasten heeft wanneer er extra gezinsinkomen zijn. Deze rechtspraak verhindert dus niet dat bij de behoefteanalyse de vaste lasten van de referentiepersoon dienen verminderd te worden met deze lasten die door derden (in casu verzoeker) betaald worden.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering geeft waarom geen rekening werd gehouden met de verminderde vaste lasten die de referentiepersoon heeft, terwijl dit niet in strijd is met de recente rechtspraak van de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter

verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende :
“(…) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen.

Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- “de motiveringsplicht”.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat onterecht geen rekening werd gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf bij de behoefteanalyse. Er zou onvoldoende gemotiveerd zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de hand van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beantwoordt aan de gestelde bestaansmiddelenvereiste.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon echter niet anders dan vaststellen dat, rekening houdend met alle documenten die werden voorgelegd, niet wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet teneinde een verblijfsrecht in België te verkrijgen.

Verweerder benadrukt dat verzoeker nergens betwist dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen 120% van het leefloon voor een persoon met een gezinslast zijn.

Volgende passages uit de bestreden beslissing worden dan ook niet betwist:

“Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023).

Er dient vastgesteld te worden dat op basis van het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, het gemiddeld maandelijks inkomen van 1.824,5 euro is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dit komt – op het moment van de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging – immers neer op een bedrag van 2048,53 euro per maand en heden zelfs op 2089,55 euro per maand.”

Het betoog van verzoeker komt er op neer dat hij meent dat onvoldoende werd gemotiveerd waarom bij de behoefteanalyse geen rekening werd gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf.

De kritiek van verzoeker kan niet worden aangenomen.

De Raad van State oordeelde reeds dat de eigen inkomsten van de aanvrager niet in rekening mogen worden gebracht:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2,

eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.” (R.v.St. nr. 234.515 van 26 april 2016) (eigen markering)

En ook:

“7. De in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen die in aanmerking mogen worden genomen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 ‘betreffende het recht op maatschappelijke integratie’ en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. Indien dit referentiebedrag niet wordt bereikt, moet de verwerende partij op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse uitvoeren, namelijk “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [...] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve in het bestreden arrest met schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de huidige verzoekende partij voor het maken van de behoefteanalyse rekening moest houden met de eigen inkomsten van huidige verweerder. Het enige middel is in die mate gegrond. (RvS nr. 255.940 van 02.03.2023)

Naar dit laatste arrest wordt meermaals verwezen in de bestreden beslissing.

Uit voormelde rechtspraak blijkt uitdrukkelijk dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen rekening kan worden gehouden met eigen bestaansmiddelen van de verzoekende vreemdeling, zulks ook niet in het licht van de overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorgeschreven behoefteanalyse.

Terwijl uit de stukken van het administratief dossier ook blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de oorspronkelijk bestreden beslissing uitdrukkelijk in die zin gemotiveerd heeft:

“Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon blijkt alvast dat er maandelijks 666,18 euro huishuur moet betaald worden. Verder legt betrokkene ook voor dat de elektriciteit 85 euro en internet en gsm 75 euro kost. Echter, dit overzicht van de vaste en variabele kosten is onvolledig. Zo ligt bijvoorbeeld geen maandelijks kost voor water, voeding, kledij en mobiliteit voor, waardoor de behoefteanalyse niet degelijk gevoerd kan worden zonder bijkomend te steunen op betrouwbare bronnen. Het Huishoudbudgetonderzoek 2022 stelt dat de uitgave per huishouden volgens de grootte van het huishouden (2 personen, Vlaams Gewest) gemiddeld 523 euro per maand bedraagt voor voeding en niet alcoholische dranken, gemiddeld 151,5 euro voor kleding en schoenen, 14,25 euro voor leidingwater en 364 euro voor transport (Bron: Statbel1). Dat wil zeggen dat deze kosten eigenlijk al niet kunnen betaald worden met de aangetoonde bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zonder bewijs van het tegendeel is het bijgevolg niet ernstig aan te nemen dat alle vaste en variabele kosten voor twee volwassenen met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen betaald worden. Conform arrest nr. 255.940 dd. 02/03/2023 van de Raad van State, worden de bestaansmiddelen van betrokkene zelf niet weerhouden voor de behoefteanalyse.”

Gelet op het voorgaande kan de zienswijze van verzoeker dat in de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd om welke redenen de inkomsten van verzoeker niet in rekening kunnen worden gebracht, niet worden gevolgd.

Verzoeker stelt dat hij zelf 2.000 euro netto/maand verdient en dat dit hoe dan ook moet worden meegenomen in de behoefteanalyse.

Verweerder laat gelden dat verzoeker hiermee geen afbreuk doet aan bovenstaande duidelijke rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat via de behoefteanalyse de bestaansmiddelen die niet aanmerking kunnen worden genomen (zoals deze van verzoeker zelf) alsnog kunnen betrokken worden. Dergelijke redenering zou een omzeiling vormen van de bedoeling van de wetgever.

Het arrest van Uw Raad van 22.03.2022 waarnaar verzoeker verwijst, dateert van voor het duidelijke arrest van de Raad van State van 02.03.2023 en gaat lijnrecht in tegen deze rechtspraak.

Terwijl de redenering van verzoeker, dat de vaste lasten van de referentiepersoon moeten verminderd worden met de lasten die door verzoeker worden gedragen, evenmin verzoenbaar is met de rechtspraak van de Raad van State.

De redenering van verzoeker impliceert dat alsnog rekening moet worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf, hetgeen niet te rijmen valt met bovenstaande redenering van de Raad van State uit arrest dd. 02.03.2023.

Verweerder wijst in dit kader volledigheidshalve nog op de parlementaire voorbereiding bij de wet tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van 08.07.2011, waaruit blijkt dat de Belgische wetgever -door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger- heeft willen vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden (zie o.a. Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73).

Indien bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belgische referentiepersoon ook rekening zou moeten worden gehouden met geldstortingen vanwege de verzoekende vreemdeling aan de referentiepersoon, zou zulks de bedoeling van de Belgische wetgever volkomen ondergraven, vermits de vereiste solvabiliteit van de Belgische referentiepersoon dan deels afhankelijk zou worden gesteld van de financiële inbreng van verzoekende vreemdeling, daar waar de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te verzekeren dat de Belgische rechtspersoon -los van de eigen bestaansmiddelen van de verzoekende vreemdeling- over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken om de verzoekende vreemdeling ten laste te nemen.

Terwijl in de bestreden beslissing terecht wordt bepaald dat, afgaande op het bestedingspatroon, de referentiepersoon niet kan instaan voor deze kosten:

Dat wil zeggen dat deze kosten eigenlijk al niet kunnen betaald worden met de aangetoonde bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zonder bewijs van het tegendeel is het bijgevolg niet ernstig aan te nemen dat alle vaste en variabele kosten voor twee volwassen met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen betaald worden. Conform arrest nr. 255.940 dd. 02/03/2023 van de Raad van State, worden de bestaansmiddelen van betrokkene zelf niet weerhouden voor de behoefteanalyse.”

De redenering van verzoeker betreft een volledige uitholling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, al dan niet samengelezen met artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(..)”

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 1° en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals deze luiden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing leert dat de echtgenoot van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo

moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals het luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing dat: *“(..) de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

2.4. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag van 22 december 2023 ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen onder meer loonfiches inzake haar eigen tewerkstelling heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij betwist dit en meent dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met haar inkomsten. Zo stelt zij: *“Ook verzoeker zelf heeft een eigen inkomen (..) en deelt dit uiteraard met zijn partner, zodat het gezinsinkomen van de referentiepersoon veel hoger ligt dan dat waarmee door verweerder rekening werd gehouden”* alsook, voor zover een behoefteanalyse aangewezen was, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gehele gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en het inkomen van verzoekende partij zelf.

2.5. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (*X t. Belgische Staat*, C-302/18 van 3 oktober 2019) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaansbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM.

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

Zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen onderbouwt de verwerende partij haar standpunt wel via rechtspraak van de Raad van State en verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 maar, zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 op gewezen heeft, had dit arrest betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de andere Unieburgers. Het Hof had in de arresten nrs. 121/2013 van 26 september 2013 en 149/2019 van 24 oktober 2019 nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders.

De verwijzing van de verwerende partij naar de rechtspraak van de Raad van State en het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof is gelet op voorgaande dan ook niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan gehouden worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger zowel artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° als artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schendt.

2.6. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middel(en)(onderdelen) te bespreken aangezien een eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juni 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER